

Отже, досвід використання у процесі вивчення іноземної мови альтернативних технологій свідчить про те що за їх допомогою можна ефективно розв'язувати такі важливі завдання як активізація процесу навчання, надання йому творчого характеру; набуття учнями досвіду іншомовного спілкування в контексті реального життя; розвиток пізнавальних мотивів; вдосконалення комунікативних умінь і навичок соціальної взаємодії, індивідуального і колективного прийняття рішень; підвищення навчальної успішності учнів.

Список використаної літератури:

1. Бех П. О., Биркун Л. В. Концепція викладання іноземних мов в Україні //Іноземні мови. – 1996. – № 2. С. 3-8.
2. Настольная книга преподавателя иностранного языка: Справочное пособие/ Маслыко Е.А., Бабинская П.К., Бузько А.Ф. и др. – Минск: Высшая школа, 2002. – 522с.
3. Сучасні технології навчання іноземних мов і культур у загальноосвітніх і вищих навчальних закладах: колективна монографія/ під загальн. ред. С.Ю. Ніколаєвої. – К. : Ленвіт, 2015. – 444 с.
4. Rösler D. Deutsch als Fremdsprache / Ditmarsch Rösel. – Verlag J. B. Metzler Stuttgart: Weimar, 2012. – 311 S.

Науковий керівник: канд.пед. наук, доцент О. І. Титаренко

КЛАССИФИКАЦИЯ СОЧИНЕНИЙ

К.А. Писаренко

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

Актуальной проблемой современной школы является формирование и развитие коммуникативной компетентности, которая предполагает эффективное использование всех видов речевой деятельности (аудирования, чтения, говорения, письма) в различных сферах и ситуациях общения.

Сочинения, а точнее работа по подготовке и написанию сочинений всегда считалась и считается самым сложным видом работы. В процессе работы над сочинением речь школьника совершенствуется, становится богаче, правильнее, выразительнее, образнее, что помогает учащемуся быть успешнее как на уроках языка, так и в повседневной жизни.

Изучением проблемы классификации сочинений занимались такие известные педагоги и методисты как М. Р. Львов, В. О. Сухомлинский, В. А. Никольский, Л. А. Ходякова, Т. А. Ладыженская, М. Рыбникова, В. В. Голубков и др.

Методисты традиционно так определяют сочинение: "сочинение – это самостоятельная письменная работа учащегося, изложение и собственных мыслей, переживаний, суждений и намерений"; "общее название целого ряда упражнений в связном изложении какого-либо материала " [3; 4; 5]. По мнению Н. В. Нечаевой сочинение – это не только и не столько раздел русского языка, сколько отражение и результат характера всего обучения, а значит, подготовка к нему начинается задолго до его написания – с первых дней обучения в школе.

Сочинения классифицируются по-разному. Большинство методистов делят их на 2 группы:

1. Сочинения на литературную тему.
2. Сочинения на нелитературную (свободную) тему.

Сочинения на свободную тему различаются:

По жанру:

- 1) повествование;

- 2) описание;
- 3) рассуждение;
- 4) портретная характеристика;
- 5) письмо;
- 6) деловая речь;
- 7) опыты самостоятельного литературного творчества.

По источнику получения материала различают:

- 1) сочинения на материале личных впечатлений;
- 2) сочинения на материале наблюдений над явлениями природы, общественной жизни;
- 3) сочинения по картине;
- 4) сочинения по аналогии с тем или иным случаем, с которым учащиеся познакомились при чтении художественного произведения;
- 5) сочинения как один из результатов чтения художественной и научно-популярной литературы (аннотации, отзывы-рецензии, портретные характеристики, конспекты).

По сложности дополнительным языковым заданием:

- 1) сочинения по опорным словам;
- 2) сочинения с лексическим, грамматическим, стилистическим и др. заданиями;
- 3) с дополнением текста.

По объёму по месту и способу выполнения:

- 1) классные и домашние,
- 2) коллективные и индивидуальные.

Сочинение на литературную тему – это своего рода исследование литературного материала под руководством учителя.

За основу классификации сочинений на литературную тему берут характер темы, особенности работы над ней, приемы написания сочинений. Выделяют такие типы сочинений:

- 1) Индивидуальная характеристика героев литературного произведения.
- 2) Сравнительная характеристика.
- 3) Групповая характеристика.
- 4) Сочинения на темы обобщающего характера.

В написании сочинений для ученика обретают смысл все изучаемые правила, требования к культуре речи. В сочинениях письмо осознается школьниками не как учебное выражение, а как средство правильного оформления собственных мыслей, выраженных в письменной форме.

Мы проанализировали учебник А. Н. Рудяковой, Т. Я. Фроловой «Русский язык» учебник для 9 класса общеобразовательных учебных заведений с украинским языком обучения и выявили, что написание сочинений предполагается при изучении каждой языковой темы. Тематика сочинений разнопланова, но в целом преобладает художественная составляющая заданий (сочинения на заданную тему с использованием слов данных тематического словаря, сочинения по сюжету картин и т. д). Авторы отдают предпочтение устным сочинениям и работам в группах. В учебнике Н. А. Пашковской, Г. А. Михайловской, С. А. Распоповой «Русский язык» учебник для 10 класса общеобразовательных учебных заведений с украинским языком обучения выявили, что сочинение встречается с меньшей периодичностью и, как правило, в узкоспециальных формах (письмо, объявление, инструкция и т. д). Задания, предлагаемые школьникам, преимущественно индивидуальные (устные и письменные встречаются одинаково часто).

Проаналізувавши підручники, ми прийшли до висновку, що в 10 класі твори набувають більш конкретної і складної тематики і їх оцінка залежить уже не тільки від художественного наповнення при виконанні завдання, але і від встановлених правил і рамок стилістики того або іншого спеціалізованого тексту.

Таким чином, твори грають важливу роль при розвитку всіх видів мовної діяльності. Саме в творі мовна теорія з'єднується з мовною практикою.

Список використаної літератури:

1. Баландина Н.Ф., Дегтярева К.В., Лебеденко С.А. Русский язык: 5 кл.: Учеб. для общеобразовательных учеб. заведений с укр. яз. обучения. – К.: Мастер-класс, 2007. – 304 с.
2. Формановская Н.И. Речевой этикет и культура общения. – М.: Высшая школа, 1989.
3. Львов М.Р. Словарь-справочник по методике русского языка. – М.: Просвещение, 1988. – 240 с.
4. Морозова Н.П. Учимся писать сочинение: Книга для уч-ся 10 кл. средней школы. – М., 1987.
5. Система обучения сочинениям в 4-8 классах /Под ред. Т.А. Ладыженской. – 3-е изд., перераб. – М.: Просвещение, 1978.

Науковий керівник: канд. пед. наук, доцент М. П. Василенко

ХАРАКТЕРИСТИКА КЛАСИЧНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

А. Ю. Сивогорла

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

Вивчення іноземних мов, досконале володіння ними у час високих технологій стало важливою складовою успіху сучасної людини та необхідним чинником самостійного розвитку.

Існують класичні та альтернативні методи навчання іноземної мови. До класичних методів відносять граматико-перекладний, текстуально-перекладний, прямий, аудіовізуальний та аудіолінгвальний методи.

Граматико-перекладний метод. Ціллю навчання іноземних мов, на думку представників граматико-перекладного методу є розвиток логічного мислення через оволодіння граматичних структури мови. Таку ідею досить чітко висловив відомий лінгвіст В. Гумбольдт [1, 288].

В основу навчання мов була покладена письмова мова, адже розмовна розглядалася як відхилення від норми. Основним об'єктом навчання була граматики, до того ж на її основі будувався весь курс, підбір текстів, лексики [2, 101].

Текстуально-перекладний метод. Представників цього напряму об'єднувала точка зору на освітнє значення іноземних мов, яке вони вбачали в загальному розумовому розвитку учнів, який досягався шляхом читання класичних художніх творів. Тому навчання було зосереджене не на граматичній системі мови, а на тексті [3, 293]

Представники текстуально-перекладного методу, виходячи з тексту, не керувалися системою граматики, а користувалися лише тим, що було в тексті. Провідним процесом логічного мислення в процесі роботи з текстом був аналіз [2, 103].

Перекладні методи відзначаються суттєвими недоліками: орієнтацією на дослівний переклад, перевага форми над змістом, відсутність комунікативного аспекту у вивченні іноземної мови.